

ברכחות על ראשו, והקדוש ברוך
הו קורא לו (ישעה מט) ויאמר לו
עבדי אתה ישראל אשר בך
אתפאר.

בא וראה, כלל התורה רמזים
בפסוק הזה, והכלל של כל אותם
אמירות שביהם נברא העולם,
באחד רמזים. זהו שפתות (*איוב*
ס) והוא באחד ומילישבנו ונפשו
אותה ויעש, וביהם נברא העולם.
ועל זה שניינו, בעשרה מאמרות
nbraya העולמים וכיו', ובארנו שכלם
עשרה, וכלם כלולים בפסוק
הראשון שפתותה.

בראשית ברא אלהים את
השמים ואת הארץ, ראשית תבוצת
אהו"ה, שבו נבראו שמים וארץ.
אה"ה בז' נבראו השמים, ו'ה בז'
nbraya הארץ וכל מה שיש בה,
והוא נטן תשואה בכל האילנות
והעתקים שבארץ. והוא מה
שאמרו אין לך עשב ועשב
מלמטה שאין עליו מלך
מלמעלה שפהה אותו ואומר לו
గדל, שאמור (*איוב* ה) הידעת חקوت
שמים אם פשים משתרו בארץ.
בא וראה, כתוב בראשית א, ח
ויקרא אלהים לאור יום, וכחוב
(שם ט) וירא אלהים את הארץ כי
טוב, שכשмарיך הארץ קזה
שלמטה, מאיר מהפכה שונן לו
מה טוב שלמטה.

ומשם כה מניין ימות מהמה שלש
מאות שנים וחמשה, ארבעים
ותשעה שבאותם מהם נגנבר
הברגה זו של צדיק שנברא
טוב, והיא שבעי, וyonik ממנה
הشمש זהה שלמטה שבעה
שבועות שבע פעמים, נגנבר
שבעה שבועות שבע פעמים
שהוא יוניק מהאמ העלונה
שברגת יובל, וכגנבר שני היובל
שלמטה.

נשארו משלש מאות וחמשה וששים

יוםין ושני עלאין מוסרין ברכאנ על רישיה
וקדשא בריך הוא קרי ליה (ישעה מט) ויאמר לו
עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

ח' ח' כי כלל דאוריתא בהאי קרא רמיין
וככללא דכל אינון אמירן דאתברי בהון
עלמא באחד רמיין הרא הוא דכתיב, (*איוב* כ"ג)
והוא באחד ומילישבנו ונפשו אותה וייעש.
ובהון אתברי עלמא ועל דא תנין בעשרה
מאמרות נברא הולמים וכי' ואוקימנא דcoilho
עשרה וכלהו כלין בקרא קדמאת דאוריתא:
(דף ח ט"א).

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ,
ראשי תיבות אהו"ה, דביה
אתברי שמייא וארעא. א"ה, ביה אתברי
שמייא. ו'ה, ביה אתברי את ארעה, וכל מה
דאית בה. והוא יהיב תיאובתא בכל אילני
ועשביין די בארעא. והוא מה דאמרו, אין לך
עשב ועשב מלמטה שאין עליו מלך
מלמעלה שפהה אותו ואומר לו גדל. שנאמר
(איוב לח לא) הידעת חקות שמים אם פשים משתרו
בארץ.

ח' ח' כתיב ויקרא אלהים לאור יום, כתיב
וירא אלהים את הארץ כי טוב, דהאי אוור
דلتתא, כד נהיר, נהיר מהילא דאתהייב ליה
מטוב דלעילא.

ובגין כה מניין ימות מהמה שלש מאות וחמשה
וששים, תשעה וארבע עשר שבועין מנחון,
לקבל האי דרא דעתך, דאיך טוב, וายה
שביעי, ויניק מגיה האי שמשא דلتתא, שבע
שבועין שבע זמנים, לקלבל שבע שבועין שבע
זמנין, דאייהו יניק מאיפה עילאה, דאיך
יובל. ולקלבל שנוי יובל דلتתא.

אשר מאלש מאות וחמשה וששים תרין